

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D. ve věci žalobce **ROZLÍVKA TRANSPORT, s. r. o.**, IČ 26009137, se sídlem Semanínská 2094, 560 02 Česká Třebová, **zastoupeného JUDr. Ing. Janem Vychem**, advokátem, se sídlem Lazarská 11/6, 120 00 Praha 2, Nové Město, proti **žalovanému Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, 140 96 Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2016, č. j. 12239-2/2016-900000-304.8,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Celní úřad pro Pardubický kraj dne 6.1.2016 rozhodl (rozhodnutí č. j. 618/2016-590000-11), že celní hodnota zboží deklarovaného v položkách č. 1, 7, 8, 10 a 15 písemného celního prohlášení žalobce ev. č. 13CZ5900001FB0AR08 nemůže být určena podle článku 29 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění pozdějších předpisů (dále též „celní kodex“), přičemž podle ustanovení článku 31 odst. 1 celního kodexu při rozumně pružném použití postupu podle článku 30 odst. 2 písm. b) celního kodexu a článku 151 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění pozdějších předpisů (dále též „prováděcí nařízení“), určil celní hodnotu zboží deklarovaného v předmětném celním prohlášení v položce 1 ve výši 352 730 Kč, v položce 7 ve výši 938 980 Kč, v položce 8 ve výši 1 120 148 Kč, v položce 10 ve výši 145 113 Kč a celní hodnotu zboží deklarovaného v předmětném celním prohlášení v položce 15 ve výši 20 789 Kč.

Odvolání žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí Celního úřadu pro Pardubický kraj žalovaný rozhodnutím ze dne 6.5.2016, č. j. 12239-2/2016-900000-304.8, zamítl a rozhodnutí Celního úřadu pro Pardubický kraj (dále též „celní úřad“) potvrdil.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu pro nepřezkoumatelnost a nezákonnost žalovaného rozhodnutí. Konkrétně žalobce namítal, že žalovaný porušil princip ochrany legitimního očekávání, když věc posoudil jinak, než jinou obdobnou věc vedenou u něj pod sp. zn. 53615/2013-590000-22.1. Ve věci sp. zn. 53615/2013-590000-22.1 žalobce celnímu úřadu předložil stejné doklady prokazující pravdivost údajů o celní hodnotě uvedené v celním prohlášení jako v celním řízení, z něhož vzešlo žalobou napadené rozhodnutí. V případě vedeném pod sp. zn. 53615/2013-590000-22.1 žalobcem předložené doklady (tzv. order list /seznam objednávek/, příkaz k úhradě, rámcová kupní smlouva, vyjádření k poznámce o druhé jakosti příslušného zboží) k prokázání tvrzení obsažených v celním prohlášení postačovaly, avšak v řízení, z něhož vzešlo žalobou napadené rozhodnutí, doklady stejného druhu k prokázání tvrzení obsažených v celním prohlášení nepostačovaly. Tento rozdílný přístup přitom žalovaný nezdůvodnil, čímž dle žalobce zatížil svoje rozhodnutí nepřezkoumatelností.

Dále žalobce žalovanému vytknul nesprávný postup při stanovení celní hodnoty zboží, když dle názoru žalobce žalovaný jako srovnatelné zboží užil zboží, které ve skutečnosti srovnatelné nebylo. Žalobce dovážel dámské kalhoty ze syntetických vláken, dámské šaty pletené ze syntetických vláken, dámské overaly tkané z polyesteru, dámské halenky tkané z bavlny a dámské krátké kalhoty z denimu. Žalovaný sice pro srovnání použil zboží stejného sazebního zařazení, nepřihlédl však k tomu, že žalobce dovezl zboží druhé jakosti, která spočívala v tom, že zboží nebylo módní. V tomto ohledu, tedy ve vztahu k vyhodnocení důležitosti jakosti zboží, shledává žalobce žalované rozhodnutí rovněž vnitřně rozporným.

Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě (které není třeba rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, nadto v řízení byl žalovaný úspěšný, přičemž v odůvodnění rozsudku je třeba vypořádat námitky toho účastníka, kterému soud za pravdu nedal) vyhodnotil námitky žalobce jako liché a zopakoval argumenty obsažené v odůvodnění žalovaného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné. Dle žalobce je navíc žalobou napadené rozhodnutí vyloučeno ze soudního přezkoumání ve smyslu § 70 písm. a) zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), a proto by měla být žaloba odmítnuta (žalovaný na tomto místě odkázal na usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 23.11.2015, č. j. 65 Af 10/2014 – 28).

Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) žalobou napadené rozhodnutí (přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu /§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Předně je třeba uvést, že dle finálního interpreta evropského práva, tj. dle Soudního dvora Evropské unie, je rozhodnutí, jehož předmětem je oprava celní hodnoty zboží (181a prováděcího nařízení), napadnutelným aktem ve smyslu článku 243 celního kodexu a může být napadeno přímou žalobou u nezávislého soudu (srov. např. rozsudek Soudního dvora

Evropské unie ze dne 13.3.2014 ve spojených věcech C-29/13 a C-30/13, Global Trans Lodžistik OOD proti Načalnik na Mitnica Stolična). Soud proto žalobu neodmítl (jak požadoval žalovaný) a věcně ji projednal.

Dále dle Soudního dvora Evropské unie článek 181a prováděcího nařízení musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání praxi celních orgánů, která určuje celní hodnotu dováženého zboží na základě hodnoty transakce odpovídající podobným výrobkům (což je metoda uvedená v článku 30 celního kodexu), pokud se má za to, že uváděná hodnota transakce je ve srovnání se statistickým průměrem kupních cen při dovozu podobného zboží neobvykle nízká navzdory tomu, že celní orgány nepopírají ani jinak nezpochybňují pravost faktury a osvědčení o převodu, které byly předloženy k prokázání skutečně zaplacené ceny za dovezené zboží, a dovozce v odpověď na žádost celního orgánu v tomto smyslu nepředložil další důkazy nebo informace k prokázání správnosti uváděné hodnoty transakce odpovídající tomuto zboží (srov. např. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 16. června 2016 ve věci C-291/15, EURO 2004. Hungary Kft. proti Nemzeti Adó- és Vámhivatal Nyugat-dunántúli Regionális Vám- és Pénzügyőri Főigazgatósága).

Ze správního spisu a z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zjevné, že žalovaný nezpochybnil pravost žalobcem předložených listin, nicméně prokázal, že deklarovaná celní hodnota některých položek dováženého zboží byla výrazně nižší než hodnota obdobného zboží dováženého do České republiky (str. 4,5 žalovaného rozhodnutí). Pochybnosti žalovaného týkající se správnosti uváděné hodnoty dováženého zboží se totiž žalobci nepodařilo rozptýlit, neboť z žalobcem předložené faktury lze zjistit pouze to, kolik bylo za zboží fakturováno, nikoli však to, kolik bylo skutečně zaplacené. To nelze zjistit spolehlivě ani z příkazu k úhradě souhrnné platby ve výši 117 225 EUR za sedm faktur, když měla být prokázána úhrada konkrétního určení ve výši 39 998,24 USD. Taktéž tzv. order list či rámcová kupní smlouva neprokazují, jaká kupní cena byla skutečně žalobcem zaplacená. Celní úřad přitom žalobce o svých pochybnostech vyrozuměl sdělením ze dne 23.12.2015. Žalovaný přitom ve svém rozhodnutí zdůraznil (str. 6), že žalobce nepředložil 18-ti místné číslo vývozní deklarace čínské celní správy, případně další písemnosti prokazující prodej zboží za deklarovanou cenu (ceníky, elektr. komunikaci o ceně) a dále zdůraznil (str. 7), že statistické údaje v interních databázích Celní správy České republiky či statistického úřadu Evropské unie nejsou založeny pouze na cenách zboží vysoce módního charakteru.

Důvodná není ani námitka nesprávného postupu celních orgánů při stanovení celní hodnoty zboží. Jak plyne ze správního spisu a z odůvodnění rozhodnutí celních orgánů, celní orgány použily metodu „podobného zboží“ s rozumnou pružností v tom smyslu, že jako „podobné zboží“ vzaly v potaz zboží stejného sazebního zařazení. Respektovaly tedy stejnou zemi výroby zboží (Čína), jeho druh (dámské šaty, ...), podobnost vlastností zboží (pletené, ...), podobnost jeho materiálového složení (ze syntetických vláken, ...). Je pravdou, že pro absenci relevantních údajů u předcházejících dovozů nevzaly celní orgány v potaz namítanou „druhou jakost“ zboží. Tato „druhá jakost“ však dle žalobce, jak vyplynulo z průběhu celního řízení, spočívala v tom, že se jednalo o zboží, které nebylo „vysoce módního charakteru“. Tato skutečnost ale výsledek šetření celních orgánů nijak nezkreslila, neboť mezi zbožím se stejným sazebním zařazením jako žalobcem dovezené zboží samozřejmě nebylo pouze zboží „vysoce módního charakteru“ (v případě čínské produkce lze předpokládat spíše opak). Navíc bylo pracováno s mediánem (viz níže), výsledek proto nebyl ovlivněn extrémními hodnotami.

Celní orgány vycházely z údajů obsažených v databázi celní správy, ve které zjišťovaly jednotkové ceny u zboží stejného sazebního zařazení jako zboží hodnocené,

dovezeného v období maximálně 6 měsíců přede dnem dovozu hodnoceného zboží. Aby se nejvíce přiblížily kritériím obchodní úrovně a dováženého množství, přihlédly pouze k dovozům zboží propuštěného do režimu volného oběhu v tuzemsku, u něhož byla celní hodnota stanovena postupem dle čl. 29 celního kodexu, tedy na základě metody hodnoty transakce. Současně vyloučily zásilky letecké a poštovní, ze zásilek ostatních pak vyloučily zásilky zboží do hmotnosti 200 kg. Vyloučily dále případy, u kterých probíhalo řízení dle čl. 181a prováděcího nařízení. Ze zjištěných dovozů ve vztahu ke zboží deklarovaného v položce 1, 7, 8, 10, 15 pak celní orgány zjišťovaly tzv. střední hodnotu (medián), jak podrobně uvedeno v rozhodnutí Celního úřadu pro Pardubický kraj (str. 14). Použití této metody vylučuje, aby byla celní hodnota hodnoceného zboží ovlivněna celními hodnotami u předchozích dovozů, které byly extrémně nízké či naopak extrémně vysoké, čímž je v souladu čl. 31 odst. 2 písm. f) celního kodexu zajištěno, že celní hodnota hodnoceného zboží nebude založena na minimálních celních hodnotách. Současně tato metoda v souladu s čl. 31 odst. 2 písm. g) celního kodexu zajišťuje, že celní hodnota hodnoceného zboží nebude založena na hodnotách libovolných či fiktivních.

Shora popsanému postupu celních orgánů nelze dle názoru soudu nic vytknout. Ostatně ani žalobce vyjma námitky, že nebyla zohledněna „*druhá jakost*“ zboží, jiné konkrétní výhrady vůči postupu celních orgánů při určování celní hodnoty zboží v žalobě neuplatnil.

Prisvědčit nemohl soud ani námitce, že žalovaný porušil princip ochrany legitimního očekávání, když věc posoudil jinak, než jinou obdobnou věc vedenou u něj pod sp. zn. 53615/2013-590000-22.1. Dle soudní praxe je základním předpokladem uplatnění zásady ochrany legitimního očekávání srovnatelnost posuzovaných případů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.4.2006, č. j. 2 As 7/2005 – 86). Celní orgány přesvědčivě zdůvodnily, v čem spočívají rozdíly mezi nyní projednávanou věcí a věcí vedenou pod sp. zn. 53615/2013-590000-22.1. Soud na tomto místě z důvodu hospodárnosti odkazuje na stranu 6 (druhý odstavec shora) žalobou napadeného rozhodnutí, neboť není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřešené (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.7.2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2.7.2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29.5.2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, a ze dne 30.6.2014, č. j. 8 Azs 71/2014 – 49, všechny dostupné na www.nssoud.cz, popř. rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Helle proti Finsku /rozhodnutí ze dne 19.12.1997, č. 20772/92, odst. 59 – 60/, jakož i rozhodnutí Ústavního soudu /srov. např. usnesení ze dne 27.7.2011, sp. zn. II. ÚS 752/10, ze dne 6.6.2013, sp. zn. II. ÚS 2454/12, ze dne 4.7.2012, sp. zn. III. ÚS 1972/12, ze dne 14.10.2013, sp. zn. IV. ÚS 2266/12, ze dne 15.10.2013, sp. zn. IV. ÚS 3391/12 atd.). Zároveň je třeba zdůraznit, že ani v případě dvou srovnatelných případů nelze automaticky dovodit právo dovolávat se obdobného zacházení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.2.2016, č. j. 2 Ads 294/2015 – 43, bod 21), neboť pouze ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů, je správní praxí zakládající legitimní očekávání (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21.7.2009, č. j. 6 Ads 88/2006 – 132, publ. pod č. 1915/2009 Sb. NSS). Existenci takovéto ustálené, jednotné a dlouhodobé činnosti celních orgánů však žalobce v tomto řízení neprokázal (žádné důkazy žalobce nepředložil a ani neoznačil).

Lze tedy uzavřít, že základní žalobní námitky nebyly důvodné, neboť rozhodnutí žalovaného bylo přezkoumatelné a krajský soud neshledal žalobcem tvrzenou nezákonnost, tudíž krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).

Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario). Úspěšnému žalovanému nevznikly takové náklady řízení, které by přesahovaly rozsah jeho obvyklé úřední činnosti, proto krajský soud žalovanému právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok II). Běžnou úřední činnost by mohly přesahovat např. náklady správního orgánu vynaložené na obranu proti žalobám zjevně šikanózním (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47; za pozornost ovšem stojí i odlišné stanovisko ke zmiňovanému usnesení rozšířeného senátu).

P o u č e n í :

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 8. března 2017

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Marešová